

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžsk/91/2018
Identifikačné číslo spisu: 5017200246
Dátum vydania rozhodnutia: 29.10.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Viola Takáčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5017200246.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Soni Langovej, v právnej veci žalobcu: SBMED, s.r.o., so sídlom v Zuberici, Nižné Brehy č. 364, IČO: 46 929 410, právne zast.: Mgr. Zdenkom Senešim, advokátom a konateľom Advokátska kancelária ŠKODLER & PARTNERS, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Dobšinského č. 12, IČO: 47 238 232, proti žalovanému: Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, so sídlom v Bratislave, Želova č. 2, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného z 11. apríla 2017, Číslo: ZS 504/00005/2016/R, 32239/1761/2017/923, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo 07. marca 2018, č. k. 31S/99/2017-125, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline zo 07. marca 2018, č. k. 31S/99/2017-125 mení tak, že rozhodnutie žalovaného z 11. apríla 2017, Číslo: ZS 504/00005/2016/R, 32239/1761/2017/923 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Žalobca má nárok na náhradu trov konania na krajskom súde a kasačnom súde voči žalovanému v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom zo 07. marca 2018, č. k. 31S/99/2017-125, postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 11. apríla 2017, Číslo: ZS 504/00005/2016/R, 32239/1761/2017/923, ktorým tento podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) zmenil prvostupňové správne rozhodnutie Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, pobočka Martin zo 14. októbra 2016, Číslo: ZS 504/00005/2016, 43698/2016/504, 103240/2016 tak, že žalobcovi uložil pokutu vo výške 1.000 eur za porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v rozhodnom znení (ďalej len „zákon č.

576/2004 Z.z.“) na základe záverov výkonu dohľadu v zmysle zákona č. 581/2004 Z.z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov v rozhodnom znení (ďalej len „zákon č. 581/2004 Z.z.“) pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti pacientovi neb. V. A., nar. XXXX. Žalobca porušil § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti pacientovi tým, že dňa 23. mája 2014 pri anamnéze pálivých bolestí na hrudníku neurobil diferenciálnu diagnostiku, aj s ohľadom na skutočnosť, že účastník konania rovnako neindikoval pacienta na opakované kardiologické vyšetrenie, napriek odporúčaniu kardiológa už v roku 2010. Prvostupňovým správnym rozhodnutím zo 14. októbra 2016 bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 2.000 eur za porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. spočívajúce v tom, že pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti pacientovi v období od novembra 2013 do 18. júna 2014 pri neuspokojivých hodnotách tlaku krvi neindikoval pacienta na opakované kontrolné kardiologické vyšetrenie (ako odporúčal kardiológ v roku 2010). Pri anamnéze pálivých bolestí na hrudníku a pri dynamike zmien v EKG obraze dňa 23. mája 2014 mal byť pacient odoslaný na interné alebo kardiologické vyšetrenie a mala mu byť k hypotenznej liečbe nasadená antiagregačná a antiischemická liečba.

2. Krajský súd zákonnosť preskúmaných rozhodnutí žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách § 2 ods. 1, § 2 ods. 9, ods. 10, § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z., § 50 ods. 2 zákona č. 581/2004 Z.z., § 34 ods. 4 Správneho poriadku a postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej Správnym súdnym poriadkom a dospel k záveru o nedôvodnosti podanej žaloby.

3. Krajský súd sa stotožnil so záverom žalovaného, že zmeny na EKG z 23. mája 2014 jednoznačne vykazovali dynamiku voči predchádzajúcemu záznamu EKG z novembra 2013. Oba záznamy EKG spadajú do dohliadaného obdobia, ktoré bolo od 02. septembra 2013 do 22. júna 2014. Zmeny na EKG záznamoch z 23. mája 2014 poukazovali na možnú ischémiu myokardu. Pri pacientovom subjektívne udávanom pálení na hrudníku mal žalobca vykonať korektnú diferenciálnu diagnostiku možnej koronárnej bolesti, ktorú úplne vynechal, čo ho následne viedlo k chybnému diagnostickému záveru a následne aj k nesprávnej liečbe pacienta. V súvislosti s námietkou žalobcu, že odborný konzultant doc. MUDr. B. A., CSc. hodnotil stav pacienta ako stabilnú angínu pectoris, t. j. ochorenie, ktoré si nevyžaduje akútnu hospitalizáciu si súd osvojil záver žalovaného, podľa ktorého stabilná angína pectoris vyžaduje exaktné rozanalyzovanie (diferenciálna diagnostika, odlíšenie vysokorizikových až život ohrozujúcich stanov od diagnóz so zanedbateľným rizikom kritického zhoršenia) pálivých bolestí na hrudníku, ktoré žalobca nezrealizoval. Pri manažovaní pacienta chýbala diferenciálna diagnostika kardiovaskulárnych príčin, vrátane základných a pomocných vyšetrení (opakované pokojové EKG, záťažové EKG, echokardiografia, kontrola krvných lipidov, ktorá bola ako vyplýva zo zdravotnej dokumentácie pred dvoma rokmi, kontrola glykémie, odber myokardiálnych enzýmov, nitroglycerínový test) od 23. mája 2014 do úmrtia pacienta dňa 22. júna 2014. Žalovaný pri prešetrení podnetu vychádzal z údajov vyplývajúcich z predloženej zdravotnej dokumentácie pacienta. Doc. MUDr. B. A., CSc. vo svojom odbornom stanovisku konštatoval, že pacient ostal v riešení svojich zdravotných ťažkostí pasívny, napriek poučeniu, to však nezabavuje zodpovednosti žalobcu, pretože žalobca musí poskytovať zdravotnú starostlivosť v zmysle § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z., podľa ktorého je poskytovateľ povinný poskytovať zdravotnú starostlivosť správne. Zdravotná starostlivosť je poskytnutá správne, ak sa vykonajú všetky zdravotné výkony na správne určenie choroby so zabezpečením včasnej a účinnej liečby, s cieľom uzdravenia osoby alebo zlepšenia stavu osoby, so zohľadnením súčasných poznatkov lekárskej vedy. Svojim konaním žalobca dňa 23. mája 2014 uviedol pacienta do omylu, nakoľko jeho subjektívne ťažkosti a objektívny stav vyhodnotil ako exacerbácia GERD. Pokiaľ žalobca namietal, že skupina vykonávajúca dohľad, správny orgán, rovnako aj prizvaní odborní konzultanti pri prešetrení poskytnutej zdravotnej starostlivosti vychádzali z analýzy zdravotnej dokumentácie a z vyjadrení samotného žalobcu o poskytnutej zdravotnej starostlivosti, teda že skupina vykonávajúca dohľad mala z predloženej zdravotnej dokumentácie informáciu o úmrtí pacienta a predpokladanej príčiny úmrtia krajský súd sa stotožnil so žalovaným, že na tomto konštatovaní nie je možné nič zmeniť, pretože nejde o subjektívny dojem, ale o fakt, ktorý je zaznamenaný v zdravotnej dokumentácii pacienta. Správnosť zvoleného postupu žalobcu pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti pacientovi bola tak prvostupňovým, ako i druhostupňovým správnym orgánom hodnotená z informácií, ktoré mal žalovaný ex ante. Žalovaný vychádzal zo zdravotnej dokumentácie pacienta z dohliadaného obdobia, kde sú uvedené subjektívne ťažkosti, s ktorými pacient prišiel na ambulanciu žalobcu dňa 23. mája 2014, pričom v

zázname z tohto dňa je zaznamenaný objektívny klinický nález. Pacient v následnom období, po smrti nebol pitvaný. V dohliadanom období boli zrealizované dve EKG vyšetrenia. V januári 2012 absolvoval pacient preventívnu prehliadku u žalobcu, súčasťou ktorej bolo i EKG vyšetrenie. EKG krivka bola žalobcom popísaná „v norme“, pričom už vtedy dokumentovala vo zvodoch nad ľavým srdcom nižší odstup ST. segmentu ako signál možnej ischémie, či preťaženia ľavej komory. Počas dohliadaného obdobia bolo žalobcovou povinnosťou zhodnotiť vývoj zmien ním zrealizovaných EKG záznamov. Správne vyhodnotenie dynamiky zmien na EKG záznamoch sa realizuje porovnaním EKG záznamu s predchádzajúcimi zrealizovanými EKG záznamami. Pokiaľ žalovaný vychádzal zo zdravotnej dokumentácie z dohliadaného obdobia, zo subjektívnych ťažkostí pacienta, z objektívneho klinického nálezu a EKG záznamov, možno jednoznačne uzavrieť, že príčiny boli kardiálne, ktoré žalobca nevyhlásil. K namietanému neakceptovaniu námietky na pribratie znalca do konania uviedol, že bolo dostatočne preukázané pochybenie žalobcu. Skupina vykonávajúca dohľad spolupracuje v rámci prešetrovania správnosti poskytnutej zdravotnej starostlivosti s odbornými konzultantmi so špecializovaných medicínskych odborov. Samotný zákon č. 581/2004 Z.z. počíta s odbornými vyjadreniami prizvaných osôb ako dôkaznými prostriedkami v správnom konaní, a ak by aj správny orgán prizval do konania znalca za účelom vypracovania znaleckého posudku, tento by vychádzal z tých istých skutočností, ktoré boli známe aj prizvaným osobám/odborným konzultantom, ktoré boli podkladom pre vypracovanie ich odborných záverov vo veci samej. Žiadny právny predpis neustanovuje, že by znalecké posudky mali vyššiu odbornú hodnotu, alebo vyššiu dôkaznú silu, ako odborné stanoviská odborníkov v danom medicínskom odbore. Sám zákonodarca určil úradu právo, ale aj povinnosť vykonávať dohľad v spolupráci s prizvanými osobami, pričom neukladá úradu (žalovanému) povinnosť preukazovať zistené skutočnosti znaleckým dokazovaním, ani s takýmto spôsobom dokazovania nepočíta. Oslovení odborní konzultanti pracujú samostatne a nezávisle. Vzájomne nie sú oboznamovaní so skutočnosťou, že bol v prešetrovanej veci oslovený aj iný konzultant z iného medicínskeho odboru a po vypracovaní odborných stanovísk nie sú tieto zasielané ostatným odborným konzultantom v danej prešetrovanej veci. K poukazu žalobcu na konštantnú judikatúru súdov k otázke pribratia znalca do konania, ktorí sú pri výkone činnosti zviazaní povinnosťou rešpektovať určité odborné postupy pod sankciou trestnoprávnej alebo disciplinárnej zodpovednosti, ktoré podmienky favorizujú znalcov a spôsobujú vyššiu dôveryhodnosť ich skutkového zistenia, hoci ich akademické tituly nedosahujú spoločenskej úrovne iných odborníkov v ich odbore alebo odvetví, krajský súd uvádzal, že v spomínanej judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (3Sžo/128/2015, 5Szd/3/2009) už v administratívnom konaní existovali dva rozdielne názory na porušenie povinnosti podporené existenciou dvoch diametrálne odlišných záverov (záver odborného konzultanta žalovaného a znaleckého posudku). V týchto rozhodnutiach však znalecký posudok predložil správne orgánu alebo súdu sám žalobca. Ak zo záverov znaleckého posudku vyplývajú odlišné závery ohľadom poskytovanej zdravotnej starostlivosti, súd musí na tieto závery prihliadať. V judikovaných prípadoch Najvyšší súd Slovenskej republiky poukázal na tvrdenie žalobcu o nedostatočne zistenom skutkovom stave - tvrdiac, že zdravotná starostlivosť bola zo strany žalobcu pacientovi poskytnutá správne, na preukázanie ktorého označil ako dôkaz znalecký posudok, ktorý súdu sám predložil. Predpokladom uloženia sankcie, t. j. vydania rozhodnutia správneho orgánu o uložení sankcie, je naplnenie hypotézy ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z., t. j. zistenia skutočnosti, že zdravotná starostlivosť poskytovateľom nebola poskytovaná správne. Ak by zo záverov znaleckého posudku vyplývali odlišné závery ohľadom poskytovanej zdravotnej starostlivosti, správny súd by musel na tieto závery prihliadať. Súd je podaním správnej žaloby iba prizvaný do pozície preskúmania zákonnosti, či vyslovené odborné závery o poskytovaní zdravotnej starostlivosti boli vyslovené v súlade so zákonom, najmä z hľadiska vykonávania dokazovania, na základe ktorého sa dospelo k takýmto záverom, pričom súd neskúma a ani nemôže skúmať tieto závery z hľadiska odborného, nakoľko nedisponuje odbornými medicínskymi znalosťami, ale len z hľadiska právneho. V prípade, ak by správny súd zistil rozdiely v odborných názoroch medzi závermi konzultantov žalovaného a závermi, ktoré vyplývajú zo znaleckého posudku, vyhodnotil by ich tak, že tieto rozpory je potrebné odstrániť v správnom konaní, rozhodnutie žalovaného by zrušil s tým, že v ďalšom konaní bude povinnosťou žalovaného nariadiť znalecké dokazovanie súdnym znalcom, prípadne znaleckým ústavom, za účelom odstránenia týchto rozdielov. V predmetnom konaní však závery oboch konzultantov potvrdili rovnaký názor, a teda sa vychádzalo z ustáleného skutkového stavu veci. Závery konzultantov žalovaného neboli v súdnom konaní spochybnené žiadnym relevantným znaleckým posudkom. K zrušeniu rozhodnutia

žalovaného by došlo pre nedostatočne zistený skutkový stav pre posúdenie veci, ak by v konaní bol žalobcom predložený znalecký posudok s rozdielnymi závermi, k akým dospel žalovaný. Žalobca mal zákonnú možnosť využiť svoje právo - mohol si dať sám vypracovať v správnom konaní znalecký posudok, čo však neurobil. Odborné stanoviská odborníkov - prizvaných konzultantov, získané v priebehu výkonu dohľadu aj v priebehu správneho konania boli podkladom napadnutého rozhodnutia. Nie je predpoklad, že by znalecké dokazovanie prinieslo nové poznatky. Znalec by pri hodnotení správnosti poskytnutej zdravotnej starostlivosti pacientovi vychádzal z rovnakých podkladov - zdravotnej dokumentácie a vyjadrení účastníka konania (žalobcu). Závery prizvaných osôb z odboru vnútorné lekárstvo aj z odboru všeobecné lekárstvo zhodne konštatovali nesprávny diagnostický a terapeutický postup žalobcu. Správny orgán postupoval správne, v súlade s príslušnými právnymi normami pri vykonávaní dohľadu, ako aj v rámci správneho konania o uložení pokuty. V snahe zabezpečiť podklady rozhodnutia s cieľom úplného zistenia skutkového stavu postupoval v súčinnosti s konzultantmi žalovaného a zabezpečil si dostatok podkladov k rozhodnutiu. Žalobcom namietané porušenie zásady ústnosti v správnom konaní krajský súd vyhodnotil ako nedôvodné; žalobca v priebehu správneho konania adresoval správne orgánu niekoľko podaní prostredníctvom ktorých obhajoval svoje konanie a snažil sa vyvrátiť závery odborných konzultantov. Žalobca bol pred vydaním napadnutého rozhodnutia osobne dňa 14. februára 2017 nahliadnuť do spisu správneho konania č. ZS 504/00005/2016/R, čo preukazuje zápisnica spísaná pri tomto úkone. Následne sa žalobca opakovane vyjadril k prebiehajúcej správne konaniu podaním zo 17. februára 2017 a 13. marca 2017, na ktoré správny orgán reagoval. Ak by bolo nevyhnutne potrebné objasniť určitú skutočnosť, ktorú je možné zistiť len výsluchom, bol by tak prvostupňový správny orgán postupoval. K námietke nepreskúmateľnosti rozhodnutia pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov uviedol, že prvostupňový správny orgán o začatí konania a jeho dôvodoch žalobcu riadne upovedomil a tento sám realizoval všetky práva, ktoré mu správny poriadok ako účastníkovi konania priznáva, so všetkými podkladmi napadnutých rozhodnutí bol riadne oboznámený. Počas správneho konania nenamietal porušenie niektorého zo svojich práv účastníka konania podľa správneho poriadku. Žalovaný sa počas správneho konania, ako aj výkonu dohľadu z ktorého správne konanie vychádzalo, dôkladne zaoberal všetkými námietkami a tvrdeniami žalobcu, čoho dôkazom je nielen zápisnica o prerokovaní námietok, ale aj prvostupňové a druhostupňové rozhodnutie. V odôvodnení druhostupňového rozhodnutia je výslovne uvedené, aké úkony vykonal predseda úradu žalovaného pred vydaním rozhodnutia. Tento v rámci konania o rozklade na základe predloženej spisovej dokumentácie prvostupňového správneho orgánu preskúmal rozkladom napadnuté rozhodnutia, preskúmal zákonnosť postupu prvostupňového správneho orgánu, ako aj zákonnosť a vecnú správnosť rozhodnutia a to tak zo skutkovej, ako aj právnej stránky. Po preskúmaní veci konštatoval, že prvostupňový správny orgán si v konaní o uložení pokuty zaobstaral všetky potrebné podklady pre rozhodnutie za účelom presného a úplného zistenia skutočného stavu veci a stotožnil sa so závermi prvostupňového správneho orgánu, že v danom prípade je daný dôvod pre uloženie pokuty za žalobcom nesprávne poskytnutú zdravotnú starostlivosť pacientovi. Výrok prvostupňového správneho orgánu však zmenil z dôvodu, že prvostupňový správny orgán uložil sankciu aj za pochybenie, ktoré bolo mimo rámca prešetrovaného obdobia. Žalovaný v postavení správneho orgánu odôvodnil uloženie sankcie v príslušnej časti svojho rozhodnutia - v odôvodnení rozhodnutia. Správne orgány sa pri ukladaní sankcie musia riadiť zákonom uloženou hranicou za správny delikt pre právnickú osobu. Pokuta bola uložená v rámci zákonom vymedzeného rozpätia za delikt, ktorý je žalovaný správny orgán oprávnený pokutovať a s využitím diskrečnej právomoci správneho orgánu, ktorou správny orgán nevybočil z rámca zákonného limitu. Žalovaný zmenil výrok prvostupňového rozhodnutia a s prihliadnutím na pochybenie žalobcu špecifikované v napadnutom rozhodnutí, podľa svojej správnej úvahy, primerane znížil pokutu, tak ako to je uvedené vo výroku druhostupňového rozhodnutia. Žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že zmenenú výšku sankcie považuje za primeranú k zisteným nedostatkom, preventívnu, výchovnú a nie likvidačnú. Sankciu uloženú žalobcovi hodnotí ako sankciu na dolnej hranici zákonného limitu, keďže správny orgán môže uložiť účastníkovi konania sankciu do výšky 9.958 eur, o čom bol žalobca upovedomený v samotnom upovedomení o začatí správneho konania. Pri určovaní výšky pokuty vychádzal žalovaný výlučne zo závažnosti zisteného nedostatku pri výkone dohľadu a jeho následku na zdravie pacienta. Pokuta bola uložená v rámci zákonom vymedzeného rozpätia za delikt, ktorý je úrad ako správny orgán oprávnený pokutovať. Pri uložení pokuty žalovaný prihliadal najmä na výchovnú,

preventívnu ale aj represívnu funkciu a určoval ju tak, aby nemala likvidačný charakter na žalobcu.

4. Uzavrel, že z hľadiska charakteru zistených nedostatkov postup žalobcu treba považovať za postup non lege artis v tom zmysle, že v období od novembra 2013 do 18. júna 2014 pri neuspokojivých hodnotách tlaku krvi neindikoval pacienta na opakované kontrolné kardiologické vyšetrenie pri anamnéze pálivých bolestí na hrudníku a pri dynamike zmien v EKG obraze. Dňa 23. mája 2014 mal byť pacient odoslaný na interné alebo kardiologické vyšetrenie a mala mu byť k hypoteznej liečbe nasadená antiagregačná a antiischemická liečba. Výška uloženej pokuty zodpovedá aj záveru, že napriek nevykonanej pitve, keď neexistuje exaktný dôkaz príčiny úmrtia pacienta, existuje úradná listina obhliadky mŕtveho tela a možnosť viesť polemiku o správnosti jej vystavenia. Dôkaz EKG zmien v dokumentácii pacienta je však nevyvrátiteľný. Pacient mal dokumentovanú ischemickú chorobu srdca, na ktorú žalobca nereflektoval. Uvedené ochorenie žalobca v diagnostickom závere ani v možnej difereciálne diagnostickej úvahe neuviedol, z čoho možno vyvodíť, že nepostupoval správne pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti. U pacienta s EKG dokumentovanou ischémiou myokardu pri retrospernej bolesti je nevyhnutné vylúčiť v difereciálne diagnostickom procese kardiálnu príčinu bolesti. To žalobca nevykonával. Nesprávne vyhodnotil EKG záznam z 23. mája 2014, čo viedlo žalobcu k nesprávnemu difereciálne diagnostickému záveru. Žalobca mal pacienta z dôvodu ním uvádzanej pálivej bolesti na hrudníku indikovať na opakované kontrolné kardiologické vyšetrenie a pacient mal byť odoslaný na interné alebo kardiologické vyšetrenia, a to i napriek jeho odmietnutiu, pričom tento záver (odmietnutie navrhovaného vyšetrenia a hospitalizácie pacientom) mal byť obsiahnutý v jeho zdravotnej dokumentácii. Nakoľko žalobca takýmto spôsobom nepostupoval (návrhom na ďalšie kardiologické vyšetrenie, hospitalizáciu) a nezaznamenal v lekárskej dokumentácii pacienta jeho odmietnutie s takto formulovanou liečbou, vystavil sa tak záveru, že ako zdravotnícky pracovník v rámci svojej odbornej spôsobilosti a kompetencie nevykonával preventívne výkony, diagnostické výkony, liečebné výkony spôsobom zodpovedajúcim súčasným poznatkom vedy.

5. Vzhľadom na vyššie uvádzané dôvody, žalobu ako nedôvodnú zamietol.

6. O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 a § 168 SSP tak, že účastníkom právo na náhradu trov konania nepriznal.

II.

7. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť.

8. Namietal, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f/ SSP) a tiež, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP).

9. Konkrétne namietal, že EKG záznam z 23. mája 2014 bude veľká väčšina lekárov hodnotiť ako záznam, na ktorom nič zaujímavé nie je, pokiaľ nález neporovná s predchádzajúcim záznamom a vyjadril presvedčenie, že odborní konzultanti hodnotili predmetný záznam ako patologický, nakoľko boli ovplyvnení informáciou o úmrtí pacienta. Podľa Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 7Tdo 219/2005 je postup lekára vždy potrebné hodnotiť ex ante, t. j. na základe informácií, ktoré mal lekár v dobe rozhodovania k dispozícii. Tiež podľa záveru Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/6/2012 (po správnosti 5Co/6/2013; pozn. súdu) na poskytovanie zdravotnej starostlivosti je potrebné z hľadiska metodológie znaleckého posúdenia nahliadať jedine a výlučne pohľadom ex ante, teda z pohľadu osoby, ktorá mala v danom čase iba daný okruh informácií, nie však z pohľadu ex post, teda so znalosťou veci, keď sa vzhľadom na dodatočné informácie a poznatky nezreteľné súvislosti stávajú zreteľnými a často pri pohľade ex post zdanlivo ľahko a jednoducho vysvetliteľnými. Z celého konania je zrejmé, že odborní konzultanti mali k dispozícii informácie, ktoré nemal žalobca pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti - vedeli o úmrtí pacienta, príčinou ktorého bola akútna koronárna príhoda. Z toho dôvodu krajský súd vec nesprávne právne posúdil, keď dospel k záveru, že odborné posudky boli vyhotovené v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi.

10. Ďalej aj s odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo/201/2010 namietal, že i veci správnych deliktov majú v zmysle ustálenej štrasburskej judikatúry v zásade charakter konania o trestnom obvinení a správny orgán musí preto rešpektovať procesné práva obvineného zo správneho deliktu, základné zásady správneho konania a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý zaručuje právo na spravodlivý proces. Dodal, že počas celého konania nemal možnosť vypočuť odborných konzultantov, pričom ich výsluch žiadal. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6S/46/2016, podľa ktorého pokiaľ správny orgán vo veci nenariadil ústne pojednávanie napriek tomu, že žalobca sa nariadenia ústneho pojednávania výslovne v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu, ako aj v žalobe domáhal, súd musel zrušiť rozhodnutie prvostupňového aj druhostupňového správneho orgánu podľa § 191 ods. 1 písm. g/ SSP, pretože v správnom konaní došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu.

11. Žalobca tiež uvádzal, že vo svojich vyjadreniach k nálezu EKG z 23. mája 2014 poukazoval na odbornú medicínsku literatúru, podľa ktorej hodnoty vykazované EKG v predmetnom prípade nemožno považovať za akútne. V priebehu konania doručil žalovanému 4 EKG záznamy iných pacientov s obdobnými hodnotami ako u neb. pacienta, u ktorých nebola potvrdená ischémia a už vôbec nie akútna. Žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia neodpovedal žiadnym spôsobom na uvedené zásadné argumenty žalobcu, ktoré majú zásadný význam pre hodnotenie poskytovania zdravotnej starostlivosti. Odôvodnenie neobsahuje žiadnu reakciu žalovaného na odbornú literatúru, neobsahuje odôvodnenie, prečo sa názor žalovaného odlišuje od odbornej literatúry; nemôže byť žalobcovi bez riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia vytykané to, že postupoval v súlade s odbornou literatúrou. Rovnako tak žalovaný v odôvodnení vôbec nereaguje na žalobcom doručené EKG záznamy spochybňujúce tvrdenie žalovaného, že EKG pacienta vykazovalo akútne hodnoty. Uvedenými námietkami sa krajský súd vo svojom rozhodnutí nezaoberal, žiadnym spôsobom na tieto námietky nereagoval, pritom sa jednalo o závažné námietky podstatné pre samotné rozhodnutie vo veci správneho trestania, keďže sa týkajú hodnotenia EKG, ktorého údajné nesprávne vyhodnotenie viedlo žalobcu k nesprávnemu diagnostického záveru a poskytnutiu zdravotnej starostlivosti non lege artis.

12. V závere podanej kasačnej sťažnosti poukázal na to, že pri súbehu viacerých správnych deliktov (viacčinný súbeh) pri nedostatku špeciálnej úpravy je potrebné použiť „analogiae legis“ tzv. absorpčnú zásadu. Jej podstata tkvie v absorpcii sadzieb (teda prísnejší trest pohlcuje miernejší), zbiehajúce sa delikty sú tak postihnuté len trestom určeným pre najťažší z nich, čo pri rovnakých sadzbách pokút znamená, že správny orgán posúdi závažnosť deliktov a úhrnný trest uloží podľa sadzby za najzávažnejší z týchto deliktov (závažnosť pritom treba posudzovať predovšetkým s ohľadom na charakter individuálneho objektu deliktu, čiže záujem, proti ktorému delikt smeruje a ku ktorému je ochrana právnym predpisom určená (8Sžo/28/2007). Uviedol, že v prvostupňovom rozhodnutí bola pokuta vo výške 2.000 eur uložená za dva správne delikty, 1/ porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. tým, že žalobca od novembra 2013 do 18. júna 2014 neindikoval pacienta na opakované kontrolné kardiologické vyšetrenie a 2/ porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. tým, že žalobca pri anamnéze pŕlívých bolestí na hrudníku a pri dynamike zmien EKG v obraze dňa 23. mája 2014 mal pacienta odoslať na interné a kardiologické vyšetrenie; napriek tomu nebola absorpčná zásada pri ukladaní trestu aplikovaná. Z prvostupňového rozhodnutia nie je zrejmé, ktorý z deliktov je závažnejší, respektíve, či sú obe porušenia rovnako závažné. Tieto skutočnosti krajský súd nevyhodnotil a rovnako porušil právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, keď sa nevysporiadal s námietkami žalobcu, ktoré sa týkali nedostatočného odôvodnenia uloženia pokuty v spojitosti s nepoužitím absorpčnej zásady.

13. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

III.

14. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti žalobcu vyjadril podaním doručeným krajskému súdu dňa 11. júla 2018.

15. V celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením rozsudku krajského súdu, dal do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Szd/1/2010 podľa ktorého cit.: „ (...) súd je podaním správnej žaloby iba prizvaný do pozície preskúmania zákonnosti, či vyslovené odborné závery o poskytovaní zdravotníckej starostlivosti boli vyslovené v súlade so zákonom (a najmä so zásadou voľného hodnotenia dôkazov) alebo nie, pričom obsah týchto záverov neskúma z hľadiska odborného, ale z hľadiska právneho.“ a rovnako aj § 6 ods. 1 SSP podľa ktorého cit.: „Správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.“ Úlohou súdu nebolo v prípade žalovaného vysloviť záver o tom, či bola zdravotná starostlivosť poskytnutá správne alebo nie, ale to, či správny orgán pri ukladaní pokuty postupoval v súlade s právnymi predpismi. Podstatou správneho prieskumu nie je nahrádzať úlohu správneho orgánu, ale preskúmať rozhodujúce skutočnosti a zistiť, či bol rámec podkladov pre vydanie rozhodnutia správneho orgánu dostatočný, najmä pre naplnenie zásady materiálnej pravdy v ďalšom procese aplikácie hmotného práva. Vyjadril nesúhlas s tým, že by hodnotil správnosť poskytnutia zdravotnej starostlivosti ex post. Skupina vykonávajúca dohľad ako aj prizvaní odborní konzultanti, ktorých úlohu upravuje a priamo ustanovuje zákon č. 581/2004 Z.z. pri prešetrovaní správnosti poskytnutej zdravotnej starostlivosti vychádzali z analýzy zdravotnej dokumentácie pacienta, z vyjadrení žalobcu, a to všetko v rámci vopred stanoveného dohliadaného obdobia. Správnosť postupu bol hodnotený ex ante, prizvané osoby vychádzali zo záznamov v zdravotnej dokumentácii. Keď pacient exitoval, najpravdepodobnejšou príčinou exitu vzhľadom na EKG záznam (EKG krivka vykazovala patologické zmeny) mohla byť ischemia myokardu, pretože na GERD sa vo väčšine prípadov nezomiera. Dodal, že pokiaľ žalobca nesúhlasil s odbornými stanoviskami konzultantov žalovaného, mal v rámci správneho konania možnosť využiť všetky procesné práva, ktoré mu Správny poriadok priznáva, o čom bol poučený; mal teda možnosť a právo predložiť vlastný znalecký posudok vypracovaný zapísaným znalcom z príslušného medicínskeho odboru a vnieť tak pochybnosť do ustáleného skutkového stavu. K namietanému porušeniu zásady ústnosti uviedol, že v priebehu právneho konania reflektoval na všetky podania žalobcu, pričom so všetkým námietkami sa v odôvodnené rozhodnutia vyčerpávajúco vysporiadal. Vo vzťahu k výške uloženej pokuty uviedol, že pri jej ukladaní vychádzal zo závažnosti zisteného nedostatku pri výkone dohľadu a jeho následku na zdravie pacienta, pokuta bola uložená v rámci zákonom vymedzeného rozpätia za delikt, ktorý je úrad oprávnený pokutovať. Prihliadal tiež na výchovnú, preventívnu, ale aj represívnu funkciu a výšku určoval tak, aby nemala pre žalobcu likvidačný charakter. V závere uviedol, že v prejednávanej veci sa nejednalo o dva správne delikty; žalovaný udelil pokutu za porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z., teda za jeden správny delikt.

16. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú zamietol. IV.

17. Vyjadrenie žalovaného ku kasačnej sťažnosti bolo žalobcovi doručené dňa 27. júla 2018 na vedomie.

V.

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd kasačný (§ 11 písm. g/ SSP) preskúmal kasačnú sťažnosť postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a po jej preskúmaní dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná.

19. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

20. Podľa § 2 ods. 2 SSP, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené

alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

21. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne sudy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

22. Predmetom kasačného konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 11. apríla 2017, Číslo: ZS 504/00005/2016/R, 32239/1761/2017/923, ktorým tento podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) zmenil prvostupňové správne rozhodnutie Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, pobočka Martin zo 14. októbra 2016, Číslo: ZS 504/00005/2016, 43698/2016/504, 103240/2016 tak, že žalobcovi uložil pokutu vo výške 1.000 eur za porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. na základe záverov výkonu dohľadu v zmysle zákona č. 581/2004 Z.z. pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti pacientovi neb. V. A., nar. XXXX. Porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti pacientovi konkrétne spočívalo v tom, že dňa 23. mája 2014 pri anamnéze pŕalivých bolestí na hrudníku neurobil diferenciálnu diagnostiku, aj s ohľadom na skutočnosť, že účastník konania rovnako neindikoval pacienta na opakované kardiologické vyšetrenie, napriek odporúčaniu kardiológa už v roku 2010. Prvostupňovým správnym rozhodnutím zo 14. októbra 2016 bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 2.000 eur za porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. spočívajúce v tom, že pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti pacientovi v období od novembra 2013 do 18. júna 2014 pri neuspokojivých hodnotách tlaku krvi neindikoval pacienta na opakované kontrolné kardiologické vyšetrenie (ako odporúčal kardiológ v roku 2010). Pri anamnéze pŕalivých bolestí na hrudníku a pri dynamike zmien v EKG obraze dňa 23. mája 2014 mal byť pacient odoslaný na interné alebo kardiologické vyšetrenie a mala mu byť k hypotenznej liečbe nasadená antiagregačná a antiischemická liečba.

23. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 576/2004 Z.z., zdravotná starostlivosť je súbor pracovných činností, ktoré vykonávajú zdravotnícki pracovníci, vrátane poskytovania liekov, zdravotníckych pomôcok a dietetických potravín s cieľom predĺženia života fyzickej osoby (ďalej len "osoba"), zvýšenia kvality jej života a zdravého vývoja budúcich generácií; zdravotná starostlivosť zahŕňa prevenciu, dispenzarizáciu, diagnostiku, liečbu, biomedicínsky výskum, ošetrovateľskú starostlivosť a pôrodnú asistenciu.

24. Podľa § 2 ods. 6 zákona č. 576/2004 Z.z., zdravotná dokumentácia je súbor údajov o zdravotnom stave osoby, o zdravotnej starostlivosti a o službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti tejto osobe.

25. Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z., poskytovateľ je povinný poskytovať zdravotnú starostlivosť správne. Zdravotná starostlivosť je poskytnutá správne, ak sa vykonajú všetky zdravotné výkony na správne určenie choroby so zabezpečením včasnej a účinnej liečby s cieľom uzdravenia osoby alebo zlepšenia stavu osoby pri zohľadnení súčasných poznatkov lekárskej vedy.

26. Podľa § 50 ods. 2 písm. a/ zákona č. 581/2004 Z.z., ak úrad pri výkone dohľadu nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti zistí, že zdravotná starostlivosť nebola poskytnutá správne, 40) alebo ak úrad zistí porušenie povinností ustanovených v § 46 ods. 1 podľa závažnosti zistených nedostatkov a ich následkov môže uložiť poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti pokutu (§ 64 ods. 2);

27. Podľa § 64 ods. 2 písm. b/ zákona č. 581/2004 Z.z., úrad môže uložiť poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti za podmienok ustanovených v § 50 ods. 2 pokutu až do výšky 9.958 eur, ak ide o právnickú osobu.

28. Podľa § 77 ods. 1 zákona č. 581/2004 Z.z., na konanie a rozhodovanie úradu sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, 62) (Správny poriadok; pozn.) ak tento zákon neustanovuje inak.

29. Podľa § 3 ods. 2 Správneho poriadku, správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.
30. Podľa § 3 ods. 5 Správneho poriadku, rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.
31. Podľa § 21 ods. 1 Správneho poriadku, správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. Ak sa má pri ústnom pojednávaní uskutočniť ohliadka, uskutočňuje sa ústne pojednávanie spravidla na mieste ohliadky.
32. Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.
33. Podľa § 32 ods. 2 Správneho poriadku, podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočností všeobecne známe alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.
34. Podľa § 34 ods. 1 Správneho poriadku, na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.
35. Podľa § 34 ods. 2 Správneho poriadku, dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a ohliadka.
36. Podľa § 34 ods. 3 Správneho poriadku, účastník konania je povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe.
37. Podľa § 34 ods. 4 Správneho poriadku, vykonávanie dôkazov patrí správne orgánu.
38. Podľa § 34 ods. 5 Správneho poriadku, správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.
39. Podľa § 36 veta prvá Správneho poriadku, ak je pre odborné posúdenie skutočností dôležitých pre rozhodnutie potrebný znalecký posudok, správny orgán ustanoví znalca.
40. Podľa § 46 Správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.
41. Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.
42. Podľa § 61 ods. 3 Správneho poriadku, ustanovenia o odvolacom konaní sa primerane vzťahujú aj na konanie o rozklade.

43. Podľa § 59 ods. 1 Správneho poriadku, odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu; ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené vady odstráni.

44. Najvyšší súd z obsahu súdneho ako aj pripojeného administratívneho spisu žalovaného mal preukázané, že

- na základe podnetu dcéry neb. pacienta, vykonal žalovaný u žalobcu dohľad nad poskytnutím zdravotnej starostlivosti, ktorá bola poskytovaná pacientovi v období od 02. septembra 2013 do 22. júna 2014; dňa 22. júna 2014 pacient exitoval
- žalobca sa k podnetu vyjadril podaním z 08. augusta 2014 považujúc ho plne za neopodstatnený
- za účelom prešetrovania správnosti žalobcom poskytnutej zdravotnej starostlivosti zabezpečil prvostupňový správny orgán odborné stanoviská dvoch odborných konzultantov, Doc. MUDr. B. A., CSc. z 22. augusta 2014 a MUDr. F. A. z 25. novembra 2014 s tým, že obaja dospeli k záveru o opodstatnenosti podnetu, a teda nesprávnosti postupu žalobcu v súvislosti s poskytovaním zdravotnej starostlivosti pacienta p. V. A.
- dňa 22. júna 2015 prvostupňový správny orgán vyhotovil pod číslom 807/2014 protokol o vykonanom dohľade na mieste so záverom, že žalobca pacientovi p. V. A. neposkytol zdravotnú starostlivosť správne v súlade s § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z.
- dňa 23. júna 2015 podal žalobca voči predmetnému protokolu námietky považujúc záver uvedený v príslušnom protokole za neopodstatnený
- dňa 30. septembra 2015 sa k námietkam žalobcu vyjadril odborný konzultant Doc. MUDr. B. A., CSc. a dňa 03. augusta 2015 odborný konzultant MUDr. F. A.; obaja zotrvali na tom, že zdravotná starostlivosť zo strany žalobcu nebola poskytnutá správne
- dňa 22. októbra 2015 prvostupňový správny orgán vyhotovil zápisnicu č. 807/2014 o prerokovaní písomných námietok k príslušnému protokolu so záverom, že EKG záznam z 23. mája 2014 bol žalobcom vyhodnotený nesprávne, zmeny ktoré sa zobrazili na EKG krivke nepotvrdili názor žalobcu, že súvisia s pocitom pálenia na hrudníku ako vedľajšieho účinku lieku Lorista; zmeny na EKG krivke poukazovali na ischémiu myokardu a išlo o dynamiku voči predchádzajúcemu záznamu z novembra 2013; skutočnosť, že pacient po týždni pálenie na hrudníku neudával, neznamená, že nemohla byť pôvodne kardiogénna; tiež dospel k záveru, že hospitalizácia nebola pacientovi navrhnutá, nakoľko táto informácia v zdravotnej dokumentácii žalobcu nebola zaznamenaná
- dňa 08. júla 2016 pod číslom ZS 504/00005/2016 vydal prvostupňový správny orgán upovedomenie o začatí správneho konania
- dňa 13. júla 2016 žalobca podal námietky k protokolu o vykonanom dohľade z 22. októbra 2015
- dňa 18. júla 2016 sa žalobca vyjadril k upovedomeniu o začatí správneho konania
- dňa 15. augusta 2016 k vyjadreniu žalobcu vyhotovil odborný konzultant Doc. MUDr. B. A., CSc. a dňa 12. augusta 2016 odborný konzultant MUDr. F. A. odborné stanoviská; obaja zotrvali na svojich pôvodných stanoviskách
- dňa 15. septembra 2016 sa žalobca vyjadril k odborným stanoviskám odborných konzultantov
- dňa 14. októbra 2016 vydal pod číslom ZS 504/00005/2016, 43698/2016/504, 103240/2016 prvostupňový správny orgán rozhodnutie o uložení pokuty žalobcovi vo výške 2.000 eur
- dňa 02. februára 2017 sa žalobca priebehu rozkladového konania vyjadril majúc za to, že pacient bol podrobne vyšetrený, bolo prevedené EKG, na ktorom neboli žiadne známky akútnej ischémie (negat. T vo zvide aVL hodnotené konzultantom ako prejav ischémie vyhodnotil ako nesprávne aj s odkazom na odbornú literatúru podľa ktorej vlna T vo zvide aVL môže byť negatívna aj pri normálnom EKG); EKG kritéria sú presne dané a nie je možné ischémiu interpretovať na základe svojvôli konzultanta. Dodal, že v EKG zázname pacienta už v roku 2010 sa negat. T vo zvide aVL nachádzalo s tým, že sám dokáže dokumentovať zo svojej praxe štyri podobné EKG záznamy svojich úplne zdravých pacientov zistených počas preventívnych prehliadok počas posledného polroka
- žalovaný správny orgán na podaný rozklad žalobcu vydal dňa 11. apríla 2017 pod číslom ZS 504/00005/2016/R, 32239/1761/2017/923 rozhodnutie, ktorým zmenil prvostupňové správne rozhodnutie zo 14. októbra 2016 tak, že žalobcovi uložil pokutu vo výške 1.000 eur.

45. Najvyšší súd na úvod poukazuje na to, že zákonodarca zákonom č. 581/2004 Z.z. zriadil Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou ako právnickú osobu, do právomoci ktorej v oblasti verejnej správy zveril vykonávanie dohľadu nad verejným zdravotným poistením a dohľadu nad poskytovaním

zdravotnej starostlivosti. V zmysle ustanovenia § 18 ods. 1 písm. b/ zákona č. 581/2004 Z.z. úrad okrem iného vykonáva dohľad nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti tým, že dohliada na správne poskytovanie zdravotnej starostlivosti podľa ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. a za podmienok ustanovených zákonom ukladá sankcie, podáva návrhy na uloženie sankcie, ukladá opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov alebo ukladá povinnosť prijať opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov. Výkon dohľadu nad zdravotnou starostlivosťou je upravený v ustanovení § 43 a nasl. tohto zákona, kde sa upravuje spôsob ako i postup výkonu uvedeného dohľadu. Výkonom dohľadu nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti sa zisťuje, či táto bola správne poskytnutá a teda, či boli vykonané všetky zdravotné výkony na správne určenie choroby so zabezpečením včasnej a účinnej liečby s cieľom uzdravenia osoby alebo zlepšenia stavu osoby pri zohľadnení súčasných poznatkov lekárskej vedy. Výkon dohľadu je teda osobitný proces upravený v piatej časti zákona č. 581/2004 Z.z., ktorý ustanovuje aj spôsob zisťovania skutkového stavu pri posudzovaní správneho poskytnutia zdravotnej starostlivosti úradom. Upravuje práva a povinnosti úradu ako i poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, pričom zistené nedostatky úrad uvedie v protokole o dohľade. Pre odborné posúdenie poskytnutej zdravotnej starostlivosti úradom sa vyžaduje, aby najmenej jedna osoba oprávnená na výkon dohľadu na mieste nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti mala odbornú spôsobilosť podľa osobitného predpisu v tých pracovných činnostiach, v ktorých sa má vykonávať dohľad a najmenej päťročnú odbornú zdravotnícku prax v oblasti poskytovania zdravotnej starostlivosti. Splnenie tejto podmienky úrad zabezpečuje prostredníctvom prizvanej osoby podľa § 43 ods. 2 alebo ods. 4 zákona č. 581/2004 Z.z. Výkon dohľadu je skončený v deň prerokovania písomných námietok poskytovateľa zdravotnej starostlivosti proti protokolu alebo márnym uplynutím lehoty určenej podľa § 45 ods. 2 písm. c/ citovaného zákona. Pokiaľ úrad zistí porušenie ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. postupom poskytovateľa zdravotnej starostlivosti navrhne uloženie sankcie. Úrad upovedomí poskytovateľa zdravotnej starostlivosti o začatí správneho konania, na ktorého postup sa vzťahuje zákon o správnom konaní, a umožní mu realizovať jeho procesné práva (oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia, vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, spôsobu ich zistenia a navrhnúť ich doplnenie). Teda podkladom rozhodnutia sú aj návrhy a vyjadrenia účastníka konania. Zároveň má možnosť účastník konania navrhnúť vykonanie ďalších dôkazov. V rozhodovacom procese orgánu verejnej správy zistenie skutočného stavu veci a za tým účelom zisťovanie relevantných podkladov pre vydanie rozhodnutia patrí k jeho ťažiskovým povinnostiam v správnom konaní. Požiadavka zákona čo najúplnejšie a najpresnejšie zistiť skutočný stav veci je procesným vyjadrením zásady materiálnej pravdy (§ 3 ods. 4 Správneho poriadku). Aj keď zisťovanie podkladov pre rozhodnutie je ovládané zásadou rýchlosti a hospodárnosti konania, nemožno uplatňovaním týchto zásad popierať iné zásady ako napríklad zásadu materiálnej pravdy. Pred vydaním rozhodnutia v správnom konaní je za účelom dôkladného zistenia skutočného stavu žiaduce, najmä v prípade pokiaľ odborný záver tvorí jediný podklad pre vydanie rozhodnutia správneho orgánu bez toho, aby správny orgán pristúpil k zisťovaniu a vykonaniu iných dôkazov, aby sa úrad dostatočne odborne v zápisnici o prerokovaní námietok k protokolu vysporiadal s námietkami poskytovateľa zdravotnej starostlivosti tak, aby pri právnom posudzovaní správnosti záveru správneho orgánu o porušení ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. v správnom konaní správnym súdom nevznikali pochybnosti o jeho riadnom a úplnom zistení. Podľa zákona je zdravotná starostlivosť poskytnutá správne, ak sa vykonajú všetky zdravotné výkony na správne určenie choroby so zabezpečením včasnej a účinnej liečby s cieľom uzdravenia osoby alebo zlepšenia stavu osoby pri zohľadnení súčasných poznatkov lekárskej vedy. Záver správneho orgánu o tom, či bola zdravotná starostlivosť poskytnutá „lege artis“ je záverom odborným a medicínskym, ku ktorému dospel správny orgán na základe správnej úvahy. Záver, o nesprávnom poskytnutí zdravotnej starostlivosti („non lege artis“), ktorý zakladá protiprávnosť konania poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, je súčasne aj záverom právnym a táto protiprávnosť musí byť bez akýchkoľvek pochyb najmä vzhľadom na charakter posudzovanej otázky jasne preukázaná. V rámci správnej úvahy si preto správny orgán musí zabezpečiť relevantné dôkazné prostriedky, dôkazy vykonať, z týchto dôkazov vyvodíť skutkové a právne zistenia, ktoré následne pri rešpektovaní zmyslu a účelu zákona a jeho medzí dospieť na základe logickej postupnosti k rozhodnutiu. Vykonávanie dôkazov patrí do právomoci úradu ako správneho orgánu, ktorý ich hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Úrad v rozhodnutí o uložení sankcie musí uviesť, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití

právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

46. Okrem toho pri konštatovaní protiprávneho konania t. j. postupe „non lege artis“ je nevyhnutné, aby bol postup poskytovateľa zdravotnej starostlivosti hodnotený „ex ante“ teda na základe poznatkov, ktoré mal lekár k dispozícii v čase svojho rozhodovania a toto musí z takéhoto záveru aj výslovne vyplývať. S uvedeným súvisí zároveň aj prvá námietka vznesená žalobcom v kasačnej sťažnosti a spočívajúca v tom, že odborní konzultanti posudzovali postup žalobcu „ex post“. Na podporu svojich tvrdení žalobca poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky z 22. marca 2005, sp. zn. 7Tdo 219/2005 a tiež rozsudok Krajského súdu v Žiline z 26. februára 2013, sp. zn. 5Co/6/2013. So závermi plynúcimi z predmetných rozhodnutí sa najvyšší súd plne stotožňuje; je výslovne vylúčené, aby pri ustáľovaní otázky, či zo strany poskytovateľa zdravotnej starostlivosti došlo k pochybeniu na úseku poskytovania zdravotnej starostlivosti, bola aplikovaná a realizovaná tzv. „ex post analýza“; postup poskytovateľa zdravotnej starostlivosti je nutné hodnotiť „ex ante“, teda na základe tých poznatkov, ktoré mal k dispozícii poskytovateľ zdravotnej starostlivosti v čase jej poskytovania. Z obsahu administratívneho spisu žalovaného mal súd preukázať, že zo strany odborných konzultantov nedošlo k posudzovaniu stavu veci formou „ex post“. Títo vychádzali výlučne zo zdravotnej dokumentácie týkajúcej sa neb. pacienta, konkrétne z EKG záznamu pacienta z 23. mája 2014. Iná situácia by však nastala, ak by bol pacient pítvaný a odborní konzultanti v súvislosti s posudzovaním zodpovednosti žalobcu ako poskytovateľa zdravotnej starostlivosti by vychádzali aj zo skutočností plynúcich z pitevnej správy, teda z poznatkov, ktoré žalobca pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti nemal k dispozícii. Samotná skutočnosť, že odborní konzultanti mali vedomosť o úmrtí a pravdepodobnej príčine úmrtia (čo vyplývalo už z podaného podnetu ako aj vyjadrenia žalobcu k tomuto podnetu) nemôže mať bez ďalšieho za následok nemožnosť preskúmania postupu žalobcu pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti. Navyše pokiaľ by už samotná vedomosť o úmrtí a pravdepodobnej príčine úmrtia (tak ako to predpokladá žalobca) zakladala prekážku pri posudzovaní a následnej kontrole postupov pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti, otázne je, ako by sa správne orgány na úseku dohľadu nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti vyrovnali so situáciou, ak by prešetrovali postup poskytovateľa zdravotnej starostlivosti v súvislosti s výkonom ktorého malo dôjsť k úmrtiu pacienta - verejne známej osoby, ktorej úmrtie vrátane jeho príčin/y bolo v značnej miere široko medializované.

47. V súvislosti s námietkou žalobcu, že správne orgány mali vo veci nariadiť ústne pojednávanie, najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že správne konanie sa v predmetnej veci riadilo Správnym poriadkom na aplikáciu ktorého priamo odkazuje § 77 ods. 1 zákona č. 581/2004 Z.z. Podľa Správneho poriadku môže správne konanie prebiehať v dvoch formách, a to v ústnej forme a forme písomnej. Podľa vyššie citovaného § 21 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. Správny poriadok teda rozlišuje obligatórne ústne pojednávanie a fakultatívne ústne pojednávanie. Obligatórne sa ústne pojednávanie nariadi vtedy, ak to ustanovuje osobitný predpis [napríklad § 74 ods. 1 veta prvá zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, prípadne § 113 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon)]. Inak správny orgán nariadi ústne pojednávanie iba v prípade, ak si to vyžaduje povaha veci. Najvyšší súd ďalej uvádza, že aj keď v konaní o administratívnom delikte a uložení sankcie zaň pre nedostatok špeciálnej úpravy administratívneho trestania je povinnosťou správneho orgánu je postupovať „analogiae legis“ podľa ustanovení obsahujúcich trestnoprávnu úpravu, a teda poskytnúť subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívna zodpovednosť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v trestnom zákone a trestnom poriadku obvinenému z trestného činu, to však neznamená, že povinnosťou správneho orgánu v konaní o administratívnom delikte je postupovať striktnie podľa ustanovení Trestného poriadku a Trestného zákona, čo je len povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní (pozri napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. februára 2019, sp. zn. 7Asan/3/2018 v spojení s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky z 03. júla 2019, sp. zn. II. ÚS 192/2019). Pokiaľ žalobca poukazoval na rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 13. októbra 2016, sp. zn. 6S/46/2016, podľa ktorého pokiaľ správny orgán vo veci nenariadil ústne pojednávanie napriek tomu, že žalobca sa nariadenia ústneho pojednávania výslovne v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu správneho

orgánu, ako aj v žalobe domáhal, bol daný dôvod na zrušenie rozhodnutia tak prvostupňového ako aj druhostupňového správneho orgánu podľa § 191 ods. 1 písm. g/ SSP, pretože v správnom konaní došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu, najvyšší súd uvádza, že predmetné rozhodnutie bolo rozsudkom z 01. augusta 2018, sp. zn. 7Asan/8/2017 zrušené a vec bola vrátená dotknutému krajskému súdu na ďalšie konanie, a to z dôvodov už vyššie uvedených.

48. Ako nedôvodnú rovnako vyhodnotil najvyšší súd aj námietku, ktorou žalobca namietal porušenie absorpčnej zásady uplatňujúcou sa pri súbehu viacerých správnych deliktov (viacčinný súbeh). V predmetnej veci žalobca podľa správnych orgánov mal porušiť § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z., a teda spáchať jeden správny delikt.

49. Za dôvodnú však najvyšší súd vyhodnotil námietku žalobcu, že v priebehu konania doručil žalovanému 4 EKG záznamy iných pacientov s obdobnými hodnotami ako u neb. pacienta, u ktorých nebola potvrdená ischémia a už vôbec nie akútna. V tejto súvislosti najvyšší súd uvádza, že problematike týkajúcej sa povinnosti náležite zdôvodniť rozhodnutie venoval značnú pozornosť vo svojej judikatúre aj Ústavný súd Slovenskej republiky - napr. v náleze sp. zn. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 243/07, I. ÚS 114/08, III. ÚS 36/2010. Ústavný súd konštatoval, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov (týka sa aj rozhodovacej činnosti orgánov verejnej správy) sa uskutočňuje v ústavnom a zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu; jedným z týchto princípov, predstavujúcim súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcim ľubovôľu pri rozhodovaní, je povinnosť súdov ako aj orgánov verejnej správy svoje rozhodnutia odôvodniť v súlade so zákonnou úpravou. Povinnosť súdu ako aj orgánu verejnej správy je presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť, pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia rozhodnutia teda musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Porušením práva na spravodlivý proces môže byť aj situácia, kedy v hodnotení skutkových zistení absentuje určitá časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, ale náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností neboli zhodnotené. Ústavný súd vo svojej judikatúre tiež zdôraznil, že orgán štátnej moci by mal vo svojej argumentácii, obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia, dbať aj na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, ku ktorým na základe týchto premis dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé, odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné a je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Nedostatky odôvodnenia zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia. Uvedenou problematikou sa už viackrát zaoberal aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) - napr. v rozhodnutí *Kraska c. Švajčiarsko* z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, s. 49, § 30 konštatoval, že z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie. Rovnako ESLP pripomína, že rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (*García Ruiz c. Španielsku* z 21. januára 1999). Judikatúra ESLP a ani Ústavného súdu Slovenskej republiky pritom nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument. Najvyšší súd po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu ako aj rozhodnutia žalovaného a konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu zistil, že žalovaný správny orgán svoje rozhodnutie založil na dôvodoch, ktoré riadne a zvlášť pre žalobcu dostatočným spôsobom bližšie nezdôvodnil. Plne opomenul vysporiadať sa s uvedenou námietkou, ktorú žalobca vzniesol v priebehu rozkladového konania (list z 02. februára 2017). V tejto súvislosti súd ďalej uvádza, že nakoľko odvolacie správne konanie (konanie o rozklade) tvorí jeden celok s konaním na prvom stupni, účastníci konania môžu až do vydania rozhodnutia o odvolaní (tu rozklade) uvádzať nové skutočnosti a navrhovať dôkazy. Týmito navrhovanými skutočnosťami a dôkazmi je orgán rozhodujúci

o odvolaní (rozklade) povinný sa zaoberať, pokiaľ môžu prispieť k objasneniu skutkového stavu veci a môžu mať vplyv na správnosť rozhodnutia. Súd však zdôrazňuje, že aj v prípade, ak správny orgán tieto skutočnosti / dôkazy vyhodnotí ako nedôvodné, je povinný sa touto ich nedôvodnosťou riadne zaoberať a vysporiadať sa v odôvodnení svojho rozhodnutia. Vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci vyplývajúcich z administratívneho spisu najvyšší súd preto dospel k záveru, že nakoľko sa žalovaný správny orgán skutočnosťami namietanými žalobcom v priebehu rozkladového konania nedostatočne zaoberal a nedal na ne náležitú odpoveď, rozhodnutie žalovaného trpí vadou nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov, majúcou za následok jeho nezákonnosť. Jednalo sa totiž o argument zásadného významu aj objasnením ktorého by sa jednoznačne ustálilo, či žalobca pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti postupoval v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi prijatými na úseku dohľadu nad zdravotnou starostlivosťou, a teda hodnoty uvádzané v dotknutom EKG zázname z 23. mája 2014 vyhodnotil správne, alebo nie. V oblasti správneho trestania (po vzore trestného postihu v zmysle trestnoprávnom) nie je miesto pre žiadne domnienky. To či sa určitá osoba dopustila porušenia svojich povinností musí byť preukázané jednoznačne bez akýchkoľvek pochybností. Žiadna otázka spôsobilá vniesť pochybnosť čo do ustálenia a vyvedenia administratívnoprávnej zodpovednosti voči určitej osobe nesmie zostať nezodpovedaná.

50. Nad rámec vyššie uvedených dôvodov najvyššiemu súdu neuniklo pozornosti aj procesné pochybenie žalovaného správneho orgánu pri koncipovaní zmeňujúceho výroku. Výrok rozhodnutia predstavuje najdôležitejšiu časť rozhodnutia, nakoľko sa v ňom určujú konkrétne práva a povinnosti účastníkov správneho konania. Výrok obsahuje rozhodnutie veci, a teda je jadrom celého rozhodnutia. Navyše len výrok je záväzný, schopný nadobudnúť právoplatnosť a byť vykonateľný. V tejto súvislosti možno poukázať aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. septembra 1998, sp. zn. 5SŽ/66/98, z ktorého vyplýva, že cit.: „ (...) Výrok rozhodnutia je jadrom celého rozhodnutia, ktorým sa určujú konkrétne práva a povinnosti účastníkov správneho konania. Musí v presnej, stručnej a úplnej formulácii vyjadriť záver správneho orgánu o otázke, ktorá je predmetom rozhodnutia. Požiadavku určitosti, presnosti a zrozumiteľnosti výroku treba dôsledne rešpektovať aj pri vydávaní rozhodnutia odvolacieho orgánu.“ Najvyšší súd zároveň poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 01. novembra 2003, sp. zn. 4SŽ/139/2002, podľa ktorého cit.: „ (...) Pod zmenou rozhodnutia treba rozumieť stav, keď vec, ktorá je predmetom konania, odvolací orgán rozhodne inak ako orgán prvého stupňa. Reformačný výrok odvolacieho orgánu sa stáva nezávislým od výroku rozhodnutia prvého stupňa, je novým vyriešením predmetu veci, a to spôsobom, ako vo výroku svojho rozhodnutia uvedie odvolací orgán.“ Vo svetle týchto rozhodnutí a záverov z nich plynúcich, žalovaný správny orgán vo svojom výroku opomenul uviesť zákonné ustanovenie, podľa ktorého bola peňažná pokuta uložená (§ 50 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 64 ods. 2 písm. b/ zákona č. 581/2004 Z.z.). Tiež v administratívnom spise absentuje podnet p. A. A. ako aj list o prehliadke mŕtveho, z ktorého vyplýva pravdepodobná príčina smrti - akútna koronárna príhoda.

51. Vzhľadom na uvedené dôvody najvyšší súd využijúc pritom (aj vzhľadom na zásadu rýchlosti a hospodárnosti konania podľa § 5 ods. 7 SSP) zákonom danú možnosť zmeny rozhodnutia krajského súdu a rozsudok krajského súdu postupom podľa § 462 ods. 2 SSP zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného z 11. apríla 2017, Číslo: ZS 504/00005/2016/R, 32239/1761/2017/923 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V ďalšom konaní bude povinnosťou žalovaného postupovať v zmysle vyššie uvedeného a svoje rozhodnutie v dotknutej časti riadne a náležite odôvodniť.

VI.

52. O trovách konania rozhodol najvyšší súd podľa § 467 ods. 2 SSP v spojení s § 467 ods. 1, § 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 SSP tak, že žalobcovi, ktorý v konaní dosiahol úspech, priznal nárok na náhradu trov konania na krajskom súde a kasačnom súde. O výške náhrady trov konania rozhodne správny súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 175 ods. 2 SSP).

53. Toto rozhodnutie prijal najvyšší súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.